

der i alt væsentligt opnaaet Enighed angaaende de materielle Regler, hvorimod de store Forskelligheder i Retsorganisationen nødvendigt har maattet føre til, at de processuelle Bestemmelser er blevne højst divergerende, idet hvert Land har ment at maatte gaa sine egne Veje for, saavidt muligt, at bringe Bestemmelserne til at passe ind i det bestaaende Retssystem.

Naar man sammenholder det foreliggende Udkast med det af Regeringen i sin Tid fremsatte Forslag, falder det i Øjnene, at de er indbyrdes afvigende i selve Hovedprincippet. Som ovenfor nævnt gik Regeringens Forslag ud fra, at Sælgeren, naar Tingen tages tilbage, skulde stilles, som om Handelen var hævet, medens det foreliggende Udkast hviler paa den Betragtning, at han skal stilles, som om Handelen var opfyldt. Det er en Selvfølge, at Sælgeren ikke tager Tingen tilbage blot for at undgaa Tab ved Handelens Indgaaelse, men Hensigten med Tilbagebetalingen er tilige saavidt mulig gennem Tingens Salgsverdi at opnaa Fyldestgørelse af den Interesse, som Sælgeren har i Handelens Opfyldelse. Medens Sagen var fremme paa Rigsdagen, blev det derfor ogsaa af en Række Handelsorganisationer med stor Styrke gjort gældende, at en Ordning, der under alle Omstændigheder afskærer Sælgeren fra at indvinde Salgsavancen, skønt det ikke er fra hans Side, at Handelen er misligholdt, vilde være ubillig mod Sælgeren og derhos ogsaa af den Grund betænkelig, at man derved let vilde komme til at lægge Hindringer i Vejen for den legitime Afbetalingshandel, der er af saa overordentlig stor Betydning netop for de Klasser i Befolkningen, som man har for Øje. Denne Betragtning har Kommissionen ment at maatte slutte sig til. At basere Udkastet paa Princippet om Handelens Tilbagegang vilde derfor efter Kommissionens Opfattelse kun kunne forsvares, hvis man ud fra det modsatte og i sig selv korrekte Udgangspunkt nødvendigvis maatte gøre Lovbestemmelserne saa komplicerede, at Lo-

ven derigennem vilde tabe en stor Del af sin praktiske Anvendelighed. Men dette er ikke Tilfældet. Ganske vist bliver det ud fra det i Udkastet fulgte Grundprincip nødvendigt at give Regler om den nærmere Opgørelse af Mellemværendet mellem Parterne paa Grundlag af Afbetalingskontrakten, ligesom der ikke findes anden Udvej end at vurdere Tingens Værdi ved Tilbagebetalingen, hvis Parterne ikke kan blive enige om, til hvilket Beløb den skal ansættes. Men paa den anden Side undgaar man den særlige Værdsættelse af Prisforskellen mellem nyt og gammelt, af den Skade, som Tingen maatte have undergaaet i Køberens Besiddelse, og af det Vederlag, som Køberen bør betale for den Brug, han har haft af Tingen. Og det turde da i alt Fald være tvivlsomt, hvilket af de 2 Udgangspunkter der fører til de største Vanskeligheder ved Lovens Anvendelse i Praxis.

Ogsaa paa et andet Punkt afviger Udkastet fra det tidligere Regeringsforslag, idet dets Bestemmelser efter § 1 ikke skulle komme til Anvendelse, saafremt Afbetalingssummen overstiger 3000 Kr. Naar man anser det for nødvendigt at give særlige Beskyttelsesregler for Køberen ved Afbetalingshandler, tænker man nærmest paa Smaahandler, hvor Køberen maa befrygtes paa Grund af sine pekuniære og sociale Forhold ikke at være i Stand til selv paa betryggende Maade at varetage sine Interesser, og det er i Overensstemmelse hermed, at Udkastet har ment ikke at burde gribe ind i Kontraksfriheden, naar Handelen drejer sig om værdifuldere Ting. Dertil kommer, at man maatte nære Betænkelighed ved at lade flere af Udkastets Regler gælde ogsaa ved større Handler — saaledes vilde f. Eks. en Regel som den i § 7 kunne virke ganske ubillig mod Sælgeren, naar Talen var om Salget af et helt Møblement til et Sanatorium eller lignende Institution — og ved at begrænse Udkastet til overhovedet kun at omfatte Smaahandler har man derfor opnaaet at kunne give Køberen en mere effektiv Be-